ja laia mantli enneſe ümber kehha ja ſilmade olli mässind. Soldat, kes ſelle riette ſisſe mähkind mehhe ühhe upſeri arwas ollewad, küssis ta käest, mis tarwis piddi ollema. Agga kaetud mees tulli liggi ja ütles: Kule, ſoldat, lasse mind ühheks ſilma pilguks wangi jure minna, säh, siin on hulk rahha ſulle eest meleheaks. Agga ſoldat ütles: „Kes teie ollete, et teie niſugguſt jutto julgete räkida? Silmapilk minge omma teed, ja kui ei lähhä, siis ma lassen teid püssiga mahha.“ Teine katſus kül, igga wiſi melitada, agga ſoldat läks ikka weel waljumaks, ja jubba ennast ſedda wäärt wihhastas, et ta tedda töeste piddi mahhalaſkma. Siis ütles kaetud mees: „Sa olled ustaw mees, mo poeg! säh, wötta ſe kotti täis rahha enneſe truusse palgaks!“ toppis rahha-kotti wäggiſe Selami peusse ja läks öige ruttoga omma teed.

Selle ülle aias Selam ſilmad pärrani, jäi nägo oimaſeks, egga ſanud essite arro, mis ſe piddi ollema, et kiuſaja temmale rahha andnud. — Siis tulli löötſutes üks tüttarlaps Selami jure — ja ſe olli Selami armoke, kedda ta kosſis — ſe ütles: „Nüüd tehhakſe wäggiſe meie armule ots peäle; üks kosſilane tulli praego mo isſa jure, lubbas ta wöllad ärramaksta, kui ta minno piddi ſama. Et kül issa hea melega mind ſinnuſt ei olleks tahtnud lahhutada, agga wölla-uſkjad wägga kaela peäl, et tahtwad meid wäggiſe ihho-allasti jätta; et ſinna waene olled, ſedda temma ka kül teab, ſepärraſt ſunnib waesus tedda mind ſellele lubbama, kes ta wöllad tasſub; kül nad ikka nüüd kauba walmis teggewad. Minna ſelle ülle wägga ehmatasin, jätſin tüttarlapſe häbbi ſelja taha ja tullin ſulle kulutama, mis önnetus mo kaela tullemas. Ja ma ollekſin ka kül ſelle wasto ſeisnud, agga mis ma woin parrata, isſa järg on wägga kirjo; agga Jummal teab, armastama minna ſedda meeſt wiſt ei ſa, ſeſt ma armastan jo ſind töeste ja südda-meſt.“ Nömoga hakkas Selam prudi kätte kinni ja ütles: „Ärra kurwasta! Jummal